

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

© Phaedra Bei

Kallia Papadaki – Greece

Δενδρίτες (2015)

Dendrites

Publishing House **Polis**

Biography

Born in 1978 in Didymoteicho, Kallia Papadaki grew up in Thessaloniki and studied economics in the United States, and film at the Stavrakos Film School in Athens. Her third book, the novel *Δενδρίτες (Dendrites, 2015)*, received a Centre national du livre development grant in 2012, was shortlisted for Best Novel (*Anagnostis* magazine) and won a Young Author Award (*Clepsydra* journal). Her short story collection *The Back-Lot Sound (2009)* won the New Writers Award (*Diavazo* journal). In 2011, she was selected to participate in the Scrittura Giovani project at the Mantova, Hay and Berlin literary festivals.

Papadaki works as a professional screenwriter. *September*, her first feature script, won the International Balkan Fund Script Development Award, received a Nipkow scholarship, and premiered at the 48th Karlovy Vary Film Festival.

Synopsis

When Minnie's teenage troublemaker brother goes missing, her Puerto Rican mother dies of sadness. The Campanis family decides to take Minnie in: Susan, the ex-hippy mother; Basil, the second-generation Greek-American stepfather; and Leto, Minnie's classmate.

Adolescents and adults in crisis-ridden 1980s Camden, New Jersey, must deal with hard times, as action gains perspective through flashbacks to previous generations of Greek and other immigrants. *Dendrites* is a term used to describe a form of snowflake, and like snowflakes, Minnie and Basil, Leto and Susan are unique as they swirl in the air and melt away. This is a novel about wanting to belong; a story about immigration and its quest for a meaningful life; a tale of lost second chances, failed marriages, and broken careers; a book about how big dreams, small gestures, and unspoken words can create minute cracks that bring down walls, buildings and lives. Some cracks come from family history; others from current decisions. There is a crack in everything. But, as Leonard Cohen has said, that's how the light gets in.

Δενδρίτες

Kallia Papadaki

Ο ήλιος δύει νωχελικά πίσω από την πόλη του Κάμντεν, τη στιγμή που η Λητώ παραπατά και σκύβει να δέσει το λυτό της κορδόνι στην άκρη του δρόμου, κι ενώ απέναντί της το σχολικό λεωφορείο του δήμου διασχίζει νοτιοδυτικά τη λεωφόρο με μότο στο σκαρί του τις «ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση», διατρανώνοντας το δικαίωμα κάθε μαθητή ανεξαρτήτως φυλής, χρώματος και οικονομικής επιφάνειας ν' απολαμβάνει τα ίδια προνόμια στη δημόσια εκπαίδευση, στο παράθυρό του βλέπει γαντζωμένη τη Μίνι, με τις μαυριδερές σγουρές, κουτσουρεμένες κοτσίδες, να κοιτάζει πέρα, πέρα μακριά, προς το ποτάμι του Ντέλαγουερ, και ακόμη πιο πέρα, προς τη Φιλαδέλφεια όπου ζει ο πατέρας της που τους εγκατέλειψε όταν η ίδια ήταν μωρό και δεν τον γνώρισε ποτέ, κι αν έχει μια εικόνα του φυλαγμένη στη μνήμη είναι οι ξεθωριασμένες του μπότες που βρήκε στο πατάρι, νούμερο 48, και τις έκανε γλάστρες, έβαλε χώμα και λίπασμα και φύτεψε μέσα τους τα μωρά φασόλια της για το μάθημα της βοτανολογίας.

Η Μίνι μένει σε μια γειτονιά κακόφημη, με γκριζα πέτρινα σπίτια που 'χουν χάσει το χρώμα τους, ο χρόνος τα 'χει ρημάξει ομοιόμορφα, και μέσα στη διαμοιρασμένη ασχήμια τους υπάρχει αρμονία, δεν σε ξενίζει η εγκαταλειμμένη πέτρα, είναι σαν να τη λάξεψε σοφά ο χρόνος, τα ερείπια κουβαλούν το παρελθόν σχεδόν ευλαβικά, μαρτυρούν την ανθρώπινη φιλοδοξία που τη ματαίωσε ο ρους των γεγονότων, κάτοικοι και ερείπια συνυπάρχουν έχοντας πια αποδεχτεί τη φθορά, και μόνο τα βράδια που νυχτώνει νωρίς, τώρα που 'χει πιάσει να χειμωνιάζει, φοβάται κανείς, τότε που κρύβεται η μιζέρια των

κτιρίων στην πάχνη της σκοτεινιάς και η μορφή τους ανακάτ
 κάτι από την πρότερη αιχμηρή αίγλη της και οι άνθρωποι,
 για να ξορκίσουν την καλοσύνη της νύχτας που πέφτει σαν
 βάλαμο πάνω στη ρημαγμένη πέτρα και την καλύπτει, γί-
 νονται τέρατα, μη τυχόν κι ονειρευτούν πως τους άξιζε κάτι
 καλύτερο και απαρνηθούν τη δύστυχη μοίρα τους. Η Μίνι
 κατεβαίνει από το λεωφορείο και βάζει τη σάκα της στην
 πλάτη, χαιρετά μ' ένα βιαστικό κούνημα του χεριού τον μεξι-
 κανό της φίλο, τον Μιγκέλ το χταπόδι, τον οδηγό, τυλίγεται
 στο ελαφρύ της τζάκετ, και με το βλέμμα μπροστά, τρέχει
 παράλληλα με τον κολπίσκο του Νιούτον που εφάπτεται στο
 μόργκαν Βίλατζ για να ενωθεί στα δυτικά με το ποτάμι του
 Ντέλαγουερ, που καταδυναστεύει την πόλη και τη βουλιάζει
 σε μια παντοτινή θλιβερή υγρασία και στα εποχιακά αιμο-
 βόρα κουνούπια που τρέφονται από τα στάσιμα νερά και τα
 ανθρώπινα ναυάγια του παραπόταμου Κούπερ.

«Νωρίς ήρθες», την πληροφορεί η μάνα της από το εσωτερι-
 κό της κουζίνας και η Μίνι, ξέπνοη, αφήνει τη σχολική σάκα
 στον διάδρομο του ισόγειου διαμερίσματος και εφορμά στο
 σαλόνι, παίρνει το τηλεκοντρόλ κι ανοίγει την τηλεόραση,
 «τζίφος», δεν έχουν δώσει ακόμη ημερομηνία για το πότε θα
 προβληθεί το επεισόδιο του Ντάλας, πρέπει επιτέλους να
 μάθει ποιος πυροβόλησε τον Τζέι Αρ, πάνε έξι μήνες από τον
 περασμένο Μάρτη που το ερώτημα παραμένει αναπάντητο,
 κοντεύει να μπει ο Νοέμβρης κι ακόμη δεν έχουν εξιχνιά-
 σει την υπόθεση, όλο το καλοκαίρι αναλώθηκε στα ποιος
 και γιατί, μπήκε Σεπτέμβρης κι αναθάρρησε η Μίνι, ήταν να
 ξεκινήσει η τηλεοπτική σεζόν, θα έμπαιναν τα πράγματα στη
 θέση τους, μα για κακή της τύχη οι ηθοποιοί απεργούσαν, κι
 αυτό επ' αόριστον κι από Σεπτέμβρη είπανε Οκτώβρη, κι από
 Οκτώβρη Νοέμβρη, κάπου στα μισά, αγανάκτησε ο κόσμος να
 περιμένει, και για να τον ιντριγκάρουν και να τον κρατήσουν

ζεστό οι παραγωγοί του ΣιμπιΕς έριξαν λάδι στη φωτιά και στην οθόνη των τηλεθεατών παρέλασαν ολιγόλεπτα τρέιλερ με πιθανές εκδοχές για το ποιος ήταν ο παραλίγο δολοφόνος, φούντωσαν ξανά οι συζητήσεις, μα τι κακό κι αυτό, το μισό καστ ήταν δυνάμει δολοφόνοι, κι η Μίνι όλο το καλοκαίρι έβαζε στοίχημα πως τον Τζέι Αρ τον πυροβόλησε η μάνα του η μισ Έλλη, τόσα της είχε κάνει της κακομοίρας, γιατί σαν τον πόνο που δίνουν οι συγγενείς δεν έχει μεγαλύτερο, κι όσο πιο στενοί οι δεσμοί, τόσο πιο βάνουσα σε σημαδεύουν, κι ο Πητ, ο μεγάλος της αδερφός, 3 Σεπτέμβρη ήταν, σήκωσε το αεροβόλο και την πέτυχε στον αριστερό της ώμο κι έβγαλε η Μίνι μια κραυγή, σήκωσε στο πόδι τη γειτονιά, κι εκείνος γελούσε και της ζητούσε συγγνώμη, πως δεν το 'θελε, το 'κανε τάχα κατά λάθος, λάθη γίνονται, ανθρώπινα είναι, και τα όμορφα μάτια της Μίνι είχαν γίνει σαν κουμπότρυπες από τον πόνο, κι από τα δάκρυα που ανάβλυζαν θόλωσαν, και τότε ήξερε στ' αλήθεια πως εκείνη σκότωσε τον Τζέι Αρ.

«Είκοσι μία Νοεμβρίου είπαν θα το δείξουν», η Μίνι στρέφει το κεφάλι για ν' αντικρίσει τη μάνα της να μασουλάει κάτι που μοιάζει με τηγανισμένη μπανάνα και το ονομάζουν πλάτανο στο Σαν Χουάν, η ίδια το σιχαίνεται στη γεύση και την υφή από τότε που της το 'χωσαν πρώτη φορά στο στόμα με το ζόρι, κι ας προσπαθεί να την πείσει η πολύξερη κι αεικίνητη Λουίσα πως είναι χαμηλό σε σάκχαρα και έχει μεγάλη περιεκτικότητα σε κάλιο και καλά θα κάνει ν' αφήσει τις κόνξες και τις ιδιοτροπίες και να συμβιβαστεί με το τι είναι καλό γι' αυτήν, γιατί η γνώση έρχεται αργά για να προφτάσει αυτά για τα οποία η θυγατέρα της θα μετανιώσει, και η Μίνι με την πλάτη γυρισμένη και την τηλεόραση να παίζει, πάνω που ετοιμάζεται να ρωτήσει τι θα φάνε το βράδυ γιατί πεινάει σαν λύκος, νιώθει άξαφνα την ατμόσφαιρα ηλεκτρισμένη, κι όπως το φως ξεπερνά τον ήχο σε ταχύτητα, έτσι και οι λέξεις

έρχονται αμέσως μετά, ξεσπούν σαν μανιασμένες βροντές, «τι πήγες κι έκανες στα μαλλιά σου, πανάθεμά σε;» και σαν να μην έφτανε αυτό, τα λιγδιασμένα από το μαγείρεμα δάχτυλα της Λουίσα τραβούν ό, τι έχει απομείνει από τις κοτσίδες να ξεχειλώσει, λες και το τράβηγμά τους θα επαναφέρει ό, τι έχει πια χαθεί.

Κοντεύει έντεκα το βράδυ κι ο Πητ δεν έχει φανεί, η μητέρα της πηγαινοέρχεται στο σαλόνι και η Μίνι, τυλιγμένη με τη μάλλινη παιδική της κουβέρτα στην άκρη του καναπέ, προσποιείται πως καταπιάνεται με δυσεπίλυτες ασκήσεις μαθηματικών. «Τι ώρα πήγε;» ξαναρωτά η Λουίσα για πολλοστή φορά, και δεν περιμένει ούτε παίρνει απάντηση, «πότε τον είδες τελευταία φορά;» και η Μίνι δίχως να σηκώσει το βλέμμα από το βιβλίο της ψελλίζει, «μαμά, σου είπα, ήρθε στο σχολείο», κι η Λουίσα βγαίνει από το σαλόνι, ανοίγει την εξώπορτα κι ακροβατεί στα λιγιστά τετραγωνικά του πεζοδρομίου, σαν να συλλογίζεται αν πρέπει να διασχίσει τον δρόμο, λες και στο αντίπερα άκρο του κυλάει μανιασμένα ένα απειλητικό ποτάμι, και η ανήσυχη φιγούρα της διαγράφεται αλαφροϊσκιωτη να παραπαίει μέσα από τις δαντελωτές κουρτίνες, κι η σκιά της γιγαντώνεται στους τοίχους κι αιωρείται πάνω από τον καναπέ, πάνω από το κεφάλι της Μίνι, σαν κακό μαντάτο. Είναι τώρα περασμένες δώδεκα, η Λουίσα με τα δυο της χέρια στηρίζει το κεφάλι της στο τραπέζι της κουζίνας, η Μίνι λαγοκοιμάται στον καναπέ, κι ανάμεσά τους κείτεται το τηλέφωνο σιωπηλό, κανείς δεν γνωρίζει τίποτα, οι δυο του κολλητοί βρίσκονται από νωρίς στα σπίτια τους, η αστυνομία δεν έχει κανένα διαφωτιστικό στοιχείο, αν κάτι προκύψει θα ειδοποιήσει να μην ανησυχούν, και το τηλέφωνο στη θέση του, βουβό κι απόκοσμο σαν τις σκέψεις που φτιάχνει με το νου της η Λουίσα κι ονειρεύεται από σπόντα η Μίνι.

Κοντεύει να ξημερώσει και ο Πητ δεν έχει ακόμη φανεί, η Λουίσα παραμένει στην ίδια θέση, κι είναι το σώμα της αποκομμένο βαρίδι που έχασε το ζύγι του, η Μίνι τυλιγμένη στη μάλλινη κουβέρτα κάνει ανήσυχο ύπνο στον καναπέ, κι ο ήλιος μπαίνει διστακτικά από το παράθυρο και φωτίζει όλες τις σκονισμένες γωνίες, τους χτεσινούς ιστούς από τις εργατικές αράχνες, τα ψίχουλα του ψωμιού στο πάτωμα, τη φθορά και την εγκατάλειψη που προκάλεσε μια νύχτα βαθιάς θλίψης, και η Λουίσα σηκώνεται άψυχα από την καρέκλα, ανάβει το μάτι της κουζίνας κι ετοιμάζει με μηχανικές κινήσεις αυγά μάτια με λεπτές λωρίδες μπέικον και φρυγανισμένο ψωμί αλειμμένο με ζάχαρη και μαργαρίνη.

Πίσω της στέκεται η αγουροξυπνημένη Μίνι με τα μαλλιά ανάκατα από τον ύπνο και το στομάχι άδειο να γουργουρίζει από την πείνα, τραβάει την άκρη της ξεθωριασμένης ρόμπας μα δεν παίρνει απάντηση, «μαμά, τι ώρα είναι;» ρωτά χαμηλόφωνα μην την τρομάξει με την παράταιρη απαίτησή της, κι η Λουίσα μοιάζει με φάντασμα, τα παραπανίσια της κιλά δεν αγκαλιάζουν πια το σώμα όπως πρώτα, θα έπαιρνε όρκο κανείς πως τα ρούχα της κρέμασαν μέσα σε μια μονάχα νύχτα και οι στρογγυλεμένοι της ώμοι έγειραν μπροστά κι απόκαμαν, «τι ώρα είναι;» επιμένει η Μίνι, και η Λουίσα σαν υπνωτισμένη ανοίγει τα ντουλάπια, βγάζει τα θαμπά από τη χρήση και τον χρόνο σερβίτσια, «ώρα για πρωινό, ώρα για πρωινό» μονολογεί και στρώνει από συνήθεια το τραπέζι για τρεις.

Τρώνε μαζί την ώρα που τα διπλανά σπίτια είναι ακόμη σκεπασμένα με την πρωινή αχλή κι οι δρόμοι ολόγυρα πεισματικά σιωπούν, σε μισή ώρα όλα θ' αλλάξουν, η Λουίσα το γνωρίζει πως σαν ξημερώσει τίποτα δεν θα 'ναι το ίδιο κι έχει εναποθέσει τις ελπίδες της σ' αυτό το μεσοδιάστημα που οι σκέψεις της σαν σκιές συστέλλονται και διαστέλλονται στον χρόνο, να καλύψουν όσα τετραγωνικά προσμονής της αναλογούν

ακόμη, πριν τη βρουν τα μαντάτα που ψυχανεμίζεται, γιατί ο γιος της είναι μπλεγμένος με συμμορίες και ναρκωτικά, της το 'πανε από την εκκλησία των Βαπτιστών για να τη συνετίσουν και να τη φέρουν στον δρόμο του Κυρίου, και κείνη δυο βδομάδες ταλαντεύτηκε, τι και ποιον ωφελεί να απέχει από τον εκκλησιασμό, να διαφέρει και ν' αντιστέκεται στην προσταγή της τοπικής κοινότητας, μα είναι που μέσα της δεν έχει μείνει πίστη κι ελπίδα για δεύτερες και τρίτες ευκαιρίες που πέφτουν σαν μάννα εξ ουρανού και τρέφουν να χορτάσουν τους χρόνια στερημένους.

Η Μίνι ετοιμάζει την τσάντα της και τρέχει να προλάβει το σχολικό λεωφορείο, η Λουίσα τραβά το σκαμπό της κουζίνας και κάθεται μπροστά στο παράθυρο με την κουρτίνα τραβηγμένη, η Μίνι τρέχει πίσω από το λεωφορείο που επιταχύνει, η Λουίσα αφουγκράζεται την αναπνοή της, ένα σούρσιμο από ετεροχρονισμένα «γιατί, εάν και μήπως», την εγκλωβίζουν στο σώμα της και τη σφυροκοπούν, η Μίνι χάνει από τα μάτια της το λεωφορείο που αναπτύσσει ταχύτητα στη λεωφόρο, και γίνεται μια τόση δα τρεμάμενη κουκκίδα στην άκρη του βαθυκόκκινου ορίζοντα, και η Λουίσα παίρνει ανάσες βαθιές, πιάνει το στήθος και σωριάζεται στο πάτωμα, γιατί η καρδιά δεν θέλει πια να κατοικεί μέσα σ' αυτό το σώμα, και η σφιγμένη της, σηκωμένη γροθιά είναι η απόδειξη της έσχατης κι ατελέσφορης μάχης.

Dendrites

Kallia Papadaki

Translated from Greek by Irene Noel-Baker

The sun sets indolently behind the town of Camden, while Leto trips and bends down to tie her shoelaces at the side of the road, and opposite her the municipal school bus crosses the avenue south west, a motto along its side with “equal opportunities in education,” proclaiming the right of every pupil regardless of race, colour or wealth to enjoy the same privileges of a state education. She sees Minnie’s face glued to the window, her darkish, curly braids cropped short, gazing far, far away, to the Delaware River, and further still towards Philadelphia, where her father lives, who abandoned them when she was a baby, and whom she’s never known, and if there is one image she has kept in her memory it is the worn out boots she found in the attic, size 14, which she made into flower pots, putting in earth and fertiliser and planting bean sprouts, for her botany class.

Minnie lives in a run down neighbourhood, with grey stone houses that have faded, time has worn them down evenly, and in their uniform ugliness there is harmony, the neglected stone does not seem out of place, it’s as if time has wisely sculpted it, the ruins bear the past almost with reverence, witness to a human ambition thwarted with the passage of time, the people and ruins co-exist, having accepted by now the decay, and only in the evenings when night arrives early, now, as winter sets in, is one afraid, when the wretchedness of the buildings is hidden beneath the rimy blackness, and their shapes recover something of their early, piercing glory and

the people – to exorcize the benevolence of a night that falls like balsam on the battered stone and covers it – turn into monsters, lest they dream of deserving something better, and reject their unlucky fate. Minnie gets off the bus and puts her school bag on her back, waves a quick goodbye to her Mexican friend, Miguel the octopus, the driver, and shrugs down into her thin jacket, looking straight ahead, and runs alongside the gulf of Newton adjacent to Morgan Village and joining the Delaware River to the west, where it dominates the town and floods it in eternal, gloomy damp and seasonal blood-sucking mosquitoes, that thrive on the stagnant waters and human shipwrecks of the Cooper tributary.

“You’re early,” her mother informs her from inside the kitchen and Minnie, out of breath, leaves her school bag in the hall of the ground floor flat and goes straight to the living room, picks up the remote and turns on the television, “nothing,” they still haven’t given a date for when they’re showing the next episode of *Dallas*, she needs to find out finally who shot JR, it’s been six months since last March and the question is still left hanging, it’s almost November now and they haven’t solved the mystery, the entire summer was taken over with who did it and why, it turned September and Minnie took heart, the television season was due to begin, everything would be sorted out, but she was unlucky, the actors were on strike, indefinitely, and after September October came and went, and after October November, and somewhere along the line people got tired of waiting, and to keep their viewers interested and eager the producers of CBS threw oil on the flames and put trailers onto TV screens lasting a few seconds each with possible versions of who was almost a murderer, the debates flared up again, and how wicked was that? Half the cast were potential murderers, and all summer Minnie laid

a bet that JR was shot by his mother Miss Ellie, he'd treated her badly enough, the poor thing, because there is no pain greater than what your relatives bring, and the closer the ties, the more brutally they scar you, and Pete, her older brother, it was the 3rd of September, picked up his air rifle and caught her in the left shoulder, and Minnie let out a shriek, roused the entire neighbourhood, and he was laughing and saying sorry, he didn't mean it, he did it by mistake, mistakes happen, it's human, and Minnie's lovely eyes had turned to pinpricks from the pain, and her welling tears had dimmed them, and then she knew for certain that she had shot JR.

"21st of November they said they'd show it," Minnie turns her head and sees her mother chewing something that looks like fried banana and they call it plantain in San Juan, she herself can't stand the taste and feel of it ever since they shoved it into her mouth for the first time, and however much the omniscient and tireless Louisa tries to persuade her it's low in sugars and has a high concentration of potassium, and that she would do better to stop being so stubborn and difficult and adapt to what's good for her, since knowledge arrives too late to prevent the things her daughter will regret, and Minnie with her back turned and the television blaring, about to ask what they're having for dinner because she's as hungry as a wolf, feels the electricity in the room, and as light travels faster than sound, so the words come directly after it, like a thunderclap, "What have you gone and done to your hair, dammit?" and as if that wasn't enough, Louisa's fingers, greasy from cooking, yank at what's left of her braids to undo them, as if pulling them will bring back what's gone.

It's almost 11 at night and Pete hasn't turned up, her mother wanders in and out of the living room and Minnie, wrapped in her old woollen baby blanket at the end of the sofa,

pretends to be caught up in intractable mathematical problems. “What time is it?” asks Louisa for the 100th time, and doesn’t wait for or get a reply, “when did you last see him?” and Minnie without looking up from her book mutters, “Mum, I told you, he was at school today,” and Louisa goes out of the living room, opens the front door and weaves about on the few squares of pavement, as if she is deciding whether to cross the road, as if on its far side a threatening river flows wildly, and her worried figure is faintly delineated, staggering, through the lace curtains, and her shadow grows giant-like on the walls and hovers above the sofa, above Minnie’s head, like a bad omen. It’s now after 12, Louisa sits at the kitchen table with her head in her hands, Minnie catnaps on the sofa, and between them the telephone sits silent, nobody knows anything, his two best friends came home early, the police have nothing enlightening to say, if anything turns up they’ll call, not to worry, and the phone sits in its place, dumb and unearthly like the thoughts conjured up in Louisa’s mind and rebounding in Minnie’s dreams.

It’s nearly daybreak and Pete hasn’t appeared yet, Louisa is still in the same position, her body a dropped weight with its counterweight gone, Minnie wrapped in the woollen blanket sleeps uneasily on the sofa, and the sun hesitantly comes in through the window and lights up all the dusty corners, yesterday’s webs left by busy spiders, the breadcrumbs on the floor, the decay and neglect provoked by a night of deep sorrow, and Louisa gets up listlessly from the chair, turns on the gas ring and mechanically prepares fried eggs with thin slices of bacon and pieces of toast spread with sugar and margarine.

Minnie stands behind her, just woken up, with her hair dishevelled from sleep and her empty stomach rumbling with hunger, she tugs at the edge of the faded dressing gown but

gets no answer, “Mummy, what time is it?” she asks softly not to startle her with unnecessary demands, and Louisa looks like a ghost, her excess weight no longer hugging her body as before, you could swear that overnight her clothes have started to hang off her, and her curved shoulders have slumped forward and given up, “what time is it?” insists Minnie, and Louisa as if hypnotised opens the cupboards, brings out tableware dulled by years of use, “Time for breakfast, time for breakfast,” she says to herself and lays the table for three, out of habit.

They eat together while the neighbouring houses are still obscured by morning mist and the roads around are stubbornly silent, in half an hour everything will change, Louisa knows that by morning nothing will be the same and she rests all her hope on this interval, when her thoughts like shadows contract and expand in time, to cover as large an area of hope as is her due, before she is found out by the bad news she instinctively knows, because her son is mixed up in gangs and drugs, they told her so at the Baptist church to make her see sense, and to bring her to the way of the Lord, and she for two weeks has been wavering as to what and who benefits by her not going to church, and rejecting and resisting the strictures of her local community, but it’s because there is no faith and hope left inside her for second and third chances to fall like manna from heaven and nourish and feed people who’ve been deprived for years.

Minnie packs her bag and runs to catch the school bus, Louisa pulls out the kitchen stool and sits at the window with the curtains open, Minnie runs beside the bus which speeds away, Louisa hears her own breath, a wave of inopportune *whys*, *ifs* and *maybes*, they trap her in her body and hammer her down, Minnie loses site of the bus which gathers speed down the

avenue, and becomes a tiny trembling dot at the edge of the deep red horizon, and Louisa takes deep breaths, clutches at her breast and crumples to the floor, because her heart no longer wants to live inside this body, and her clenched, raised fist is the evidence of her ultimate and futile battle.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2017

Kallia Papadaki – Greece

Δενδρίτες

Dendrites

240 pp, 2015

Translations: The rights for translation have not been sold yet.
(Last Update – March 2017)

Publishing House **Polis**

33 Aiolou Street

10551 Athens, Greece

Tel. +30 210-3643382

Contact: info@polis-ed.gr

ISBN: 978-960-435-481-8

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

